

Lấy Chồng Giàu

Contents

Lấy Chồng Giàu	1
1. Phần 1	1
2. Phần 2	3
3. Phần 3 Lun...	6
4. Phần 4	9
5. Phần 5	12
6. Phần 6 : Phần Cuối	16

Lấy Chồng Giàu

Giới thiệu

Hà Nội..... Giờ tan tầm, đường phố thật đông đúc, nhưng cô không thấy phiền lòng, cô lái chiếc vespa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-chong-giau>

1. Phần 1

Hắn cưới vợ để tạo ra một sự kiện, cô không chắc tại sao sự kiện ấy lại là mình nhưng cô đoán đó chỉ là một sự tình cờ, là duyên phận với hắn và là sự may mắn với cô. Còn về phần hắn, hắn hiểu rõ hơn ai hết vì sao hắn lại chọn cô gái này, cô thông minh, đủ để hiểu họ kết hôn không phải vì tình yêu, đủ để hiểu đây là một sự trao đổi, cô từ một cô gái bình thường trở thành thiếu phu nhân giàu có, hắn từ một công tử nhà giàu có tiền và bông nhông thành một người đàn ông có vợ. Cô có nhiều khi kết hôn với hắn nhưng hắn cũng không yêu cầu ít ở cô. Cô cần phải là một người vợ điềm đạm, không quá kiêu kỳ và khó chiều như những tiểu thư nhà giàu, không tự ti và dễ chiều như những cô gái không giàu. Hắn chọn cô cũng giống như một nhà tuyển dụng chọn nhân viên, anh ta đưa ra những tiêu chí và nếu may mắn anh ta sẽ chọn được người ưng ý, mà có ưng ý thật hay không thì phải làm việc chung với nhau mới biết được.

Cưới vợ, ngoài căn hộ mà bố mẹ cho ra thì hắn còn được nâng lên 1 bậc trong di chúc của ông hắn: trưởng

thành và đã lập gia đình, chỉ sau bố mẹ hần một bậc: trưởng thành, đã lập gia đình và có con. Cưới cô, hần không gặp phải bất cứ trở ngại nào ngoài việc trở thành đàn ông có vợ khi vẫn chưa đầy 30 tuổi, khi hội bạn vẫn hay tập trung trong một bar nào đó, tán tỉnh, kết bạn gái, lên giường với họ và tìm cách chia tay. Cưới chồng, cô không phải ở dẫu ngày nào, đó là điều mà cô nghĩ mọi nàng dâu đều muốn. Cưới hần, cô không gặp phải bất cứ trở ngại nào ngoài việc trở thành gái có chồng khi vẫn còn đang học đại học, khi bạn bè cô vẫn còn đang bàn chuyện yêu đương. Cô sẽ phải sống chung với hần, một gã cô không biết, không hiểu, không yêu. Thi thoảng họ nghĩ về những trở ngại của mình, lo lắng một chút pha lẫn... tò mò.

Sau đám cưới hần phải đi công tác Singapore, vì vậy thay vì tuần trăng mật, cô đi Nhật Bản ngắm hoa anh đào với mẹ chồng. Bà là một phụ nữ đẹp, mặc dù đã ngoài 40 nhưng nước da vẫn trắng hồng, dáng người gọn gàng và từng bước đi thật yêu kiều, đúng kiểu một phu nhân quyền quý. Chuyến đi Nhật là lần đầu cô đi máy bay, lần đầu cô xuất ngoại, vậy mà niềm vui của cô chỉ nhiều hơn niềm vui của mẹ chồng một tí chút, khi cô và bà cùng mặc một bộ kimono, tung tẩy trên đôi guốc gỗ, ngắm hoa anh đào trên đường Triết học. Hai người thong dong ngắm hoa và nói chuyện về màu trời, về những cánh hoa và cuối cùng là về ...hần. Bà kể hần là một cậu con trai tuyệt vời, yêu bà nhưng không bao giờ uy lụy, bản lĩnh pha chút lạnh lùng, giống bố chồng cô hồi trẻ, với bà hần còn thông minh và tự lập, vì bận công việc nên không thể đi chơi cùng bà dù bà rất muốn. Cô mỉm cười khi nghe bà mẹ kể đến đây, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ phản biện, cô nghĩ hần mãi chơi nhiều hơn là bận.

- Mẹ không biết nhiều về con. Mẹ đã rất bất ngờ khi nghe Tùng nói sẽ lấy vợ, nhưng mẹ tin vào lựa chọn của nó.

- Con cũng bất ngờ- Cô buột miệng nói ra như vậy, nhưng mẹ chồng cô không tỏ thái độ gì- Con cũng không hiểu hết anh ấy.

- Nhưng con yêu nó chứ?

Hai mẹ con bước thêm vài bước trước khi cô trả lời, cô không thể trả lời cô không yêu chồng cô, cô không muốn nói dối vì giữa cô và mẹ chồng đang có một cuộc nói chuyện thẳng thắn, cô tin bà đủ khả năng để nhận ra nếu cô nói làm như vậy.

- Con thích anh ấy.

Bà nhìn cô mỉm cười và không hỏi thêm gì nữa. Cô thầm cảm ơn bà vì điều đó, bà đang làm theo những gì bà vừa nói: tin vào sự lựa chọn của con mình.

Những ngày sau đó họ giành nhiều thời gian ở những trung tâm mua sắm lớn. Cô mua cho bố một bộ plet hiệu Armani, một đôi giày hiệu Gucci; mua ẹ cô một chiếc túi Chanel, một bộ mỹ phẩm Shiseido; cho em gái chiếc điện thoại di động dành cho trẻ em. Chà, như thế đã là quá nhiều, mẹ chồng cô còn mua tặng cho ông bà thông gia mỗi người một chiếc đồng hồ Bucherer.

Ngày mai hần từ Singapore trở về, ý nghĩ ấy làm cô trần trọc không ngủ được. Ngày mai cô đi đón hần, sẽ nói gì để chào đón, hỏi han về chuyến công tác, về sức khỏe hay hài hước một chút, hỏi về những cô gái hần đi cùng... Những ý nghĩ làm cho đầu óc cô mệt mỏi, cô ngủ thiếp đi.

Trong đêm, căn phòng tối đen, cô phải mất vài giây để quen với bóng tối, qua ánh sáng yếu ớt của đèn đường len qua tấm rèm cửa, cô thấy có bóng một người vào phòng. Hần không bật đèn, quăng một cái gì đó lên chiếc ghế tựa, rồi tiến dần về phía cô. Cô sợ, nhắm ngay mắt lại, vờ như đang ngủ. Cô nhớ mình đã khóa cửa, vì phải ở nhà một mình nên trước khi đi ngủ cô còn kiểm tra lại lần nữa... Kề lẹ mặt hất tấm chăn mỏng ra khỏi người cô, làm cô cảm thấy thân thể mình thật lộ liễu, bộ đồ ngủ quá ngắn làm hở cả đôi chân, ngay lúc ấy cô muốn có người lại, quàng tay tự che lấy người mình nhưng cô sợ, và cô vẫn nằm yên như thế... vờ ngủ... chờ đợi... suy nghĩ. Chỉ có cô, gã chồng và người dọn phòng biết mã số cửa...

Đây không thể là người dọn phòng, không thể là trộm, hần là... Cô suýt mở mắt ra nhìn khi ý nghĩ ấy đến với cô: hần trở về, sớm hơn một ngày, nhưng cô đã không làm vậy. Phần vì không biết sẽ phải nói gì, phần vì tò mò, cô vẫn nằm yên chờ đợi. Hần nằm xuống ngay bên cạnh cô, kéo chăn lên đắp. Cô có thể cảm

thấy hơi thở của hắn ngay bên má mình...từng nhịp...từng nhịp, người hắn áp sát người cô, dường như tất cả nhiệt từ cơ thể hắn truyền sang cô làm toàn thân cô nóng ran, cả hai má, cả hai tai...Cô vẫn nằm yên. Hành động tiếp theo của hắn khiến cô bàng hoàng, xấu hổ và lo sợ :bất cứ một phản ứng gì của mình lúc này cũng sẽ dẫn tới những hậu quả khôn lường, cô nghĩ vậy và vẫn nằm yên...chờ đợi...Hắn luồn tay dưới tấm áo ngủ của cô, nhanh chóng, rồi dừng lại ở tấm ngực trần.

Hắn bay về đến Hà Nội từ chiều nhưng không dám về nhà. Tự nhủ một chút thời gian, hắn gọi mấy thằng bạn mà buồn thay tất cả còn độc thân đến bar, uống mãi cho tới đêm, uống đến sáng mai cũng được vì hắn báo là mai hắn mới về, nhưng không hiểu sao hắn không thể bình thản ngồi qua đêm như trước khi lấy vợ. Hắn chẳng sợ gì cả, vợ thì sao, nhưng hắn ngại, sẽ nói gì? Hỏi han về chuyện học hành, về sức khỏe hay hài hước hơn một chút thì kể về những đồng nghiệp nữ mà hắn đi cùng. Những ý nghĩ làm hắn mệt mỏi, hắn không muốn nghĩ nhiều, uống đã...

12h, hắn đứng dậy ra về.

Trong đêm, căn phòng tối đen, hắn phải mất vài giây để nhận ra có một chút ánh sáng của cây đèn đường hắt vào phòng. Hắn không bật điện vì sợ đánh thức vợ dậy, quăng chiếc cặp lên ghế, hắn tiến về phía cô. Hắn thấy vợ đang ngủ, hai mắt nhắm nghiền, cũng tốt, hắn lật tấm chăn, định đi ngủ. Ánh đèn đường mờ nhưng đủ để hắn nhìn thấy thân hình vợ mình trong bộ đồ ngủ... đôi chân... cánh tay... bộ ngực Họ không nên thiết kế một bộ đồ như thế, hắn nghĩ. Hắn nằm xuống cạnh vợ, thật gần, đủ để ngửi thấy mùi hương từ má cô, đủ để cảm thấy cánh tay cô chạm vào hắn. Thường thì hắn không chỉ dừng lại tại đó khi ở trong đêm, với một phụ nữ, nhưng vợ hắn đang ngủ, ngày mai cô ấy phải đến trường, hắn nghĩ rằng mình nên trân trọng giấc ngủ của vợ.

Hắn nhắm mắt, ngủ thiếp đi, bàn tay vẫn đặt dưới tấm ngực trần. Không biết có phải vì chuyến bay hay không, tối hôm ấy, hắn ngủ sâu hơn mọi ngày.

2. Phần 2

Sáng hôm sau lớp cô được nghỉ học đột xuất, vậy là cô và lũ bạn lại có thể rủ nhau đi chơi, đời sinh viên là thế, nghỉ học là sướng, nghỉ học là tụ tập đi chơi, cô nhớ cảm giác ấy. Đã lâu rồi kể từ sau đám cưới bọn cô chưa có được một buổi như thế.

- Hôm nay là thứ 3, đến Mega đi, có giảm giá cho sinh viên bọn mình đấy.

- Đi xem phim hả, cũng được, đi nhá!

Bộ phim họ chọn xem là một bộ phim hài tình cảm, nó thật phù hợp với đám đông, đặc biệt là với những cô nàng lấm chiêu. Cả hội tùm tùm bàn về anh chàng nhân vật chính

- Trời, làm thế nào bây giờ, tớ yêu anh ấy mất rồi-Thùy tuyên bố đầy mộng mơ

- Thằng đấy cũng được, nhưng mà làm gì kinh khủng thế, đảm bảo tìm quanh quán này thôi cũng có người đẹp trai hơn hắn.- Cô vừa uống Coca, vừa phản lại ý kiến của bạn.

- Có nhầm không đấy, làm gì có.

Lê và Phương Anh cùng đồng thanh nói với cô,như bọn nó vẫn thế:

- Thì mày chỉ cho nó xem.

Cô cười, tin vào lập luận của mình, ngoái cổ lại phía sau tìm kiếm một anh chàng bảnh trai. Ah, có một người...nhưng chưa bằng nhân vật nam chính trong phim được, cô đảo mắt xa hơn, nhìn về khu gần cửa ra vào. Cô thấy một người. người này làm cô ngay lập tức quay đầu lại, thôi tìm kiếm. Cô gượng gạo nói với tụi bạn:

- Chán thật, đúng là không có.

- Ôi anh ấy thật tuyệt vời, ước gì mình được như cô ấy, ôm một lần thôi cũng được. Thùy tiếp tục về nam nhân vật trong bộ phim.

Phương Anh cũng ngoái về phía sau tìm kiếm, nó nháy mắt gọi hai đứa còn lại:

- Này, này, nhìn!nhìn! Anh ngồi phía cửa kia...

- Áo sơ mi kẻ sọc kia á- Lê hỏi

- Ừ, đẹp trai quá!

Thùy phóng mắt ra cửa, nhìn hẩn một lúc rồi tỏ vẻ thất vọng, lặp lại câu mà nó vừa nói:

- ước gì mình được như cô ấy. – Nó ngán ngẩm nhìn ra xa xăm- Nhìn kia, cười kia, đưa khăn ăn kia... Đàn ông đẹp trai thì đều có người yêu hoặc có vợ hết rồi.

Buồn cười trước thái độ của con bạn, Lê và Phương Anh lại đồng thanh:

- Còn ai cho chúng ta đây?

Rồi tất cả chúng nó cười phá lên, cô cũng mỉm cười, những cô nàng lảm chiêu, luôn tỏ ra yêu thích những chàng trai đẹp trai để rồi sau đó cười rũ rượi với nhau, tin rằng mình không cần họ. Cô cũng đã từng như thế, tự tin vào chính bản thân mình, tin rằng mình sẽ tự mình làm lên tất cả, giàu có, hạnh phúc. Vậy mà cô đã đồng ý lấy một anh chàng đẹp trai, con nhà giàu, cô không chắc mình có hiểu hết hẩn hay không. Một người có thể lấy một người mà họ không hiểu hết, nhưng không nên cưới một người mà họ không yêu. Và lúc này, cô không hiểu sao mình lại lựa chọn như vậy vì cô không hiểu và cũng không yêu chồng cô, người đang ngồi ngay sau lưng cô, gần cửa ra vào, với một cô gái đẹp mà cô không biết. Cô thấy mình may mắn khi cả ba đứa đều không nhận ra hẩn dù đã xem ảnh cưới của cô rồi. Cô đã không nhìn họ thêm lần nào nữa, nhưng những lời bọn bạn nói làm cô thấy tủi thân, chồng đang ngồi với một phụ nữ khác mà cô, vợ anh ta, thậm chí còn không dám quay lại nhìn, cô lại càng không thể tiến lại phía chồng. cô xấu hổ, vì ngay từ đầu cô đã không nhận hẩn là chồng cô với lũ bạn, vì ngay từ đầu cô đã không đủ tự tin để tin rằng người phụ nữ kia chỉ là bạn, là đồng nghiệp. Cô sợ, sợ không dám nghĩ về tương lai, sẽ thế nào nếu hai người không yêu, liệu cô có bao giờ có được hạnh phúc.

Rời Vi , cô thấy mình rối bời, lúc ấy, nơi duy nhất cô thể đi ngoài căn hộ của hai người là nhà bố mẹ chồng cô. Cô gọi điện ẹ:

- Mẹ ạ, con Phương đây. Hôm nay con đến đó mẹ nhé.

- Tất nhiên rồi. Mấy giờ hả con.

- Ngay bây giờ ạ.

- Ừ thế thì hay quá, con đến rồi hai mẹ con mình đi siêu thị, chúng ta sẽ chuẩn bị bữa tối.

- Vâng ạ.

Đoạn đường từ rạp đến nhà bố mẹ chồng cô chưa bao giờ dài như vậy, trong suốt quãng đường cô chìm trong một cảm giác nặng nề, nỗi sợ hãi sự cô đơn ủa tới, nếu cô không có được tình yêu thì cuộc đời cô sẽ ra sao, cô có trở nên một thiếu phụ nhân đơn độc ngay giữa sự giàu có này? Cô biết nỗi sợ này luôn đâu đó trong cô, nhưng chưa bao giờ nó trỗi dậy mạnh mẽ như vậy. Đúng vậy, cô biết mình đã sai ở đâu rồi, như người ta vẫn nói, tiền không mua được hạnh phúc, cô cần tình yêu.

Gặp mẹ làm cô yên lòng hơn, vẻ đẹp của bà và nét vui mừng hiện lên trên khuôn mặt bà lúc cô đến khiến cô trấn tĩnh lại, giữa họ như có một sợi dây giao hảo vô hình, bà là tương lai của cô? Buổi chiều mua sắm và chuẩn bị bữa ăn, cô gần như đã quên đi nỗi lo của mình, cho đến khi bà gọi điện cho con trai, bảo hẩn về sớm để dùng bữa tối.

Hẩn nhẩn nở cười với cô khi cô đỡ cặp cho khi hẩn đến. Cô nhớ hình như mình đã nhắm mắt, không biết có bấu môi không nữa, nhưng hẩn đã vòng tay dưới eo cô, kéo cô lại, kiss nhẹ lên môi rồi nhanh chóng buông

tay ra khiến cô gần như bị hẫng. Cô tự cười chính bản thân mình khi cô giống như một người vợ từ đây hờn dỗi và trách móc nhanh chóng tha thứ tất cả, chỉ vì một nụ hôn và một cái buong tay.

- Công việc của con dạo này tốt chứ? Bố hỏi hần

- Vâng. Con đang làm dự án vay vốn cho công ty, vẫn đang trong giai đoạn đàm phán.

- Con định bao giờ thì về làm với bố con đây?

- Mẹ, con vẫn chưa học xong mà.

Câu trả lời của hần làm cả bố và mẹ hài lòng. Hần không làm việc cho công ty của ông nội và bố mà làm ột công ty nước ngoài, người ngoài nhìn vào chắc sẽ nghĩ giữa họ có mối bất hòa, nhưng không phải vậy. Ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, chí hướng cũng không đến nỗi tồi, cô nghĩ, nhưng vẫn hện hò giữa giờ làm việc.

- Vợ này, hôm nay em trốn học đúng không? Hần bất ngờ hỏi chỉ ngay sau ý nghĩ của cô.

- Không, em được nghỉ, sao anh lại hỏi vậy.

- Anh thấy em ở Vi .

Không thể tin nổi, hần thấy mình? Mà tại sao lại nhắc đến VinCom nếu hần đã hện hò ở đó?

- Được nghỉ nên em đến đó cùng các bạn. Sao anh lại ở đó?

- Cùng một cô gái xinh đẹp, nhưng khó tính.- Hần tùm tùm cười- Đến giờ vẫn nhất định chỉ cho vay 75% yêu cầu của công ty.

Vậy là đã rõ, cô đã hiểu nhầm hần. Phải rồi, văn phòng BIDV ở ngay trong VinCom tower, “cô gái xinh đẹp nhưng khó tính” ấy là nhân viên ngân hàng. Cô thấy hai má mình nóng bừng, nếu hần biết mình nghĩ gì thì thật xấu hổ làm sao.

Tối hôm ấy hai người ngủ trong phòng cũ của hần. Cô tự tìm ình một cuốn trong tủ sách của hần, nằm trên giường và đọc.

Hần bước ra từ trong nhà tắm, người tỏa ra mùi thơm của sữa tắm for men, không ngược mặt lên nhìn nhưng cô ngửi rất rõ mùi ấy. Không giống như hôm trước chần chờ một lúc rồi mới lên giường, hôm nay hần chui ngay vào chăn, nằm cách xa cô, vòng hai tay ra phía sau gối đầu, mắt nhìn lên trần nhà.

- Em đọc tin nhắn chưa?

- Tin nhắn nào cơ? Cô rời mắt khỏi cuốn sách.

- Thế thì em chưa đọc rồi.

Cô ra khỏi chăn, lôi chiếc điện thoại di động ra từ túi xách.Vợ, em trốn học đến đây chơi đấy à?

- Em xin lỗi, cả ngày hôm nay em không để ý đến nó. Không phải em nhận được mà không trả lời đâu đấy.

Hần không nói gì, vẫn nằm vậy, gối lên tay và nhìn trần nhà.

- Em đi ngủ đây- rồi cô đưa tay tắt chiếc đèn đọc sách bên đầu giường của mình.

Hần cũng tắt chiếc đèn bên hần.

Hôm nay là một ngày đầy sự kiện, cô nằm trong bóng tối và nghĩ về nó, ban đầu là nỗi thất vọng khi nghĩ chồng mình đang hện hò cùng một cô gái khác, sau đó lại là nỗi thất vọng khi cô nói dối các bạn mình, cô nghĩ cả về nỗi lo sợ không yêu và không được yêu, rồi tất cả tan biến, một cái ôm, một nụ hôn, một tin nhắn không được trả lời. Cô tự hỏi đau buồn và hạnh phúc từ đâu mà ra, phải rồi, nó đến từ suy nghĩ của chính cô, cũng trong hoàn cảnh ấy, nếu cô nghĩ tích cực thì cô đã không phải nhận sự bức bối. Thế giới tốt đẹp đến đâu phụ thuộc rất nhiều vào cách nhìn, cô muốn được vui vẻ và hạnh phúc, mọi người cũng muốn được vui vẻ và hạnh phúc. Cô muốn được yêu, cô sẽ yêu. Ai đó nói đúng, để hạnh phúc, hãy yêu những gì mình có.

3. Phần 3 Lun...

Cô rời khỏi chăn, lấy từ trong túi ra lọ nước hoa hồng mà mình mua lúc chiều, đổ một ít ra tay mình, rồi nhẹ nhàng xoa lên tay chồng. Cô bắt đầu từ mu bàn tay sau đó cầm nhẹ vào tay hắn, ngửa lên và áp tay mình vào. Trong lúc ấy hắn đang ngủ, hai mắt nhắm nghiền, Phương định quay người đặt lọ nước hoa hồng ra bàn trang điểm thì hắn đột ngột lồm lổ lấy cổ tay cô, hai mắt mở to và nhìn thẳng vào cô khiến cô giật mình và có phần lo sợ. Hắn kéo mạnh cô về phía mình khiến cô phải cổ rướn cổ lên để mặt cô không chạm vào mặt hắn. Nhanh như cắt, hắn trở mình và cô nhận thấy hắn đã ở trên cô. Hắn cầm chai nước hoa hồng, đặt lên cạnh chiếc đèn ngủ đã tắt, rồi dùng ngón tay hắn đan vào tay cô, kéo hai cánh tay cô cao qua đầu, tỳ chặt xuống giường.

- Em làm gì vậy?

Hắn hỏi nhưng dường như không chờ câu trả lời vì ngay khi ấy hắn cúi xuống hôn cô. Ướt và ngọt. Giống như đang nhấp một chút Monteverdi, ban đầu thấy ướt và ngọt, sau đó để cảm nhận được hết vị ngon của rượu, cần phải thử thêm một chút nữa, giữ rượu trên lưỡi một lúc lâu, cảm nhận vị ngọt của nó lan tỏa, từ đầu lưỡi, rồi cuống họng, rồi lan qua ngực và đi toàn cơ thể. Cô hôn lại hắn, mạnh mẽ và không chút ngập ngừng như thể cô chỉ đang uống 1 ly Monteverdi. Bất ngờ cô ngừng lại, nhìn hắn, thật lâu...

- Em đã luôn muốn được thoa nước hoa hồng vào tay chồng.

Hắn nghe rõ câu trả lời, rời tay mình khỏi hai tay cô, một tay hắn luồn vào mái tóc, đỡ đầu cô cao hơn để đón nhận nụ hôn, tay kia nhẹ nhàng mân mê những chiếc khuy áo của cô. Đôi tay được giải phóng của cô chỉ còn biết vòng ra sau lưng hắn, hắn hôn làm cô cảm thấy như mình đang đi giữa trận cuồng phong và cơ thể hắn là chỗ dựa duy nhất giữa trận cuồng phong ấy. Cơn mưa Monteverdi tưới rượu lên tấm thân trần của họ, và trận cuồng phong thật sự bắt đầu khi cô thấy mình ướt...sẵn sàng...và cô đón hắn vào.

Những cơn gió bão không ngừng rung giật, như muốn kéo cô và hắn ra khỏi nhau, nhưng cô vẫn ghì chặt lấy hắn, đón nhận tất cả từ cơn bão do chính cô và hắn tạo ra: sợ hãi, đau đớn, ướt át, và ngọt ngào.

Sáng hôm sau, cả hai rời nhà bố mẹ chồng cô sớm. Sau chuyện đêm qua, cô vẫn chưa dám nhìn vào mắt hắn, cô thấy xấu hổ, như đứng trước một cậu bạn mà cô thầm thích hồi cấp 3 vậy, cô ngồi cạnh vô-lãng, không dám nói gì lại càng không dám quay sang nhìn hắn. Hạnh phúc là gì, thật khó mà định nghĩa, đôi khi hạnh phúc là cảm giác ngập ngừng như thế này sau một đêm giống bão, cô thấy mình hạnh phúc.

Vẫn luôn tồn tại hàng ngàn câu hỏi trong cô về cuộc gặp gỡ này, tại sao hắn cầu hôn cô khi cả hai gần như chẳng hiểu gì về nhau, tại sao cô lại đồng ý khi cô còn quá trẻ, tại sao cô lại có nhiều cảm xúc lạ về hắn như vậy, tại sao cô lại đang nghĩ về hắn nhiều như thế này...Cô biết người ta chẳng bao giờ giải thích hết được tại sao, vì thế cô không cố tìm câu trả lời cho những câu hỏi tại sao nữa, cô chỉ muốn biết, lúc này hắn đang nghĩ gì.

- Em muốn ăn gì không? Hắn hỏi

Câu hỏi của hắn khiến cô quay sang nhìn, cô thấy hắn tựa lưng vào ghế, mắt nhìn thẳng và khuôn mặt thật bình thản.

- Mình về nhà, em sẽ chuẩn bị bữa sáng- Cô trả lời, quay đầu không nhìn hắn nữa.

- Bữa sáng giống lần trước chứ?

- Vâng. Trứng rán.

Cô trả lời, không dấu được nụ cười trên khuôn mặt, câu hỏi của hắn khiến cô nhớ lại nhiều tháng trước, chỉ 12 tiếng sau lần đầu tiên gặp người này, mình đã chuẩn bị bữa sáng cho anh ấy ăn, và mình cưới anh ấy, cũng nhanh như chuẩn bị một bữa sáng vậy. Đó là một buổi chiều muộn mùa đông, cô từ nhà bạn về, đang trên đường đi bộ ra bến xe buýt thì thấy một cô bé chạy qua, vừa chạy vừa khóc. Sau khi thấy cô bé vào nhà an toàn, cô mới yên tâm quay lại. Và khi ấy, cô gặp hắn. Hắn bị đánh bởi 4 gã thanh niên khác.

Cô còn nhớ rõ tiếng quát tháo đầy thách thức của bọn chúng khi chúng đánh hấn:

- Thằng này, mày muốn chết phải không?
- Anh, cho nó chết.

Rồi cô nhớ hai trong số bọn chúng khóa tay chồng cô, một thằng rút ra một con dao, cười nhếch mép về dọa dẫm.

- Ai ày xía vào chuyện của bọn tao?

Cô lơ mờ hiểu ra câu chuyện, 4 thằng du côn định làm hại cô gái còn người kia vì ra tay giúp mà bị chúng đánh, cô phải làm gì đó. Và tất cả những gì cô có thể làm ngay lúc ấy là lấy cây còi cô mang trong túi ra, lấy hết sức, thổi thật to. Tiếng còi của cô làm mấy thằng du côn mất tập trung, có lẽ chúng nghĩ là bảo vệ tới, trong tích tắc ấy, hấn vùng mình thoát khỏi bị khóa tay, thằng cầm dao đã cố chém hấn nhưng bị hụt, lúc ấy cô chẳng biết làm gì, vẫn đứng trong bóng tối, huyết liên tục vài tiếng nữa. Cuối cùng thì tiếng còi của cô cũng đuổi được bọn chúng đi.

- Anh ơi, anh có sao không?
- Cảm ơn! Không sao.
- Anh bị chảy máu rồi. Tôi sẽ đưa anh về. Nhà anh ở đâu vậy?
- Gần đây... số 8.

Lần đầu tiên cô gặp hấn như vậy đấy, phải chăng là định mệnh?

- Anh có đau không?
- Chỉ có 4 tên đầu gấu đánh tôi thôi.- Hấn đã hài hước trả lời cô như thế, chắc lúc ấy hấn muốn nói chỉ có 4 tên đầu gấu đánh tôi thôi, cô nghĩ là tôi không đau sao?
- Là tôi hỏi thế. Tôi đã trông thấy chúng đánh anh, lại còn nhát dao ở cánh tay nữa. Phải băng lại thôi. Tủ thuốc ở đâu vậy ạ?
- Tôi cũng không rõ nữa, cô tìm giúp tôi được không?
- Sao anh lại không biết tủ thuốc nhà mình ở đâu?

Cô không quan tâm đến câu trả lời, tìm thuốc và băng bó cho hấn, vừa làm vừa như độc thoại:

- Tôi đã nhìn thấy cô gái, đã chạy theo cô ấy về nhà. giờ này cô bé đã ở nhà an toàn rồi.
- Tôi đến thì nhìn thấy mấy thằng đó đang đánh anh. Chẳng biết làm thế nào nên tôi đành thổi còi.
- Anh biết không, tôi luôn mang theo một chiếc còi khi phải đi ra ngoài vào buổi tối.
- Nếu tôi không đến kịp thì có lẽ anh đã linh thêm mấy nhát dao nữa rồi.
- Vết thương này rất dễ để lại sẹo...Sau này anh có thể kể với các con của mình rằng bố đã chiến đấu để cứu một cô gái khỏi kẻ xấu...
- ...và chúng sẽ hãnh diện kể với bạn bè về điều đó.

Hấn đã nói gì nhỉ, thật may cô vẫn nhớ hấn đã nói gì:

- cảm ơn ! vậy tôi cũng phải biết tên người đã tránh cho tôi vài nhát dao chứ.
- !!!(ặc ặc không biết nên để NV nữ tên là gì)

Đó là cách mà hấn biết tên cô, còn cô, được hấn đưa ột tấm card, khi ấy cô đã nghĩ gì nhỉ, à, lúc ấy cô nghĩ, đúng là nhà giàu, bày đặt đưa card.

- Tôi có phải đối tác đâu mà anh đưa card chứ. Tôi đi về đây. Chúc anh mau khỏe, mong rằng chúng ta không gặp lại nhau trong tình huống như thế này nữa.

- Cô gái, cái còi đó sẽ không phát huy tác dụng lần thứ hai đâu. Bây giờ cũng muộn rồi đấy. Hãy ngủ lại nhà tôi đi.

- Tôi chưa đủ Mỹ để ngủ lại. Cảm ơn anh. Tạm biệt!

- Có nhiều phòng mà.

- Cảm ơn anh, tôi về đây.

- Vậy tôi đưa cô về.

- Anh hãy đi ngủ đi. Tôi sợ rằng anh còn không đứng dậy được nữa.

Cô đã từ chối lời đề nghị đó để rồi phải đối mặt với nỗi sợ hãi lúc ra về, trời tối cộng sự việc ban chiều xảy ra với cô gái làm cô chùn bước. Như là định mệnh vậy vì cô không hiểu sao mình lại ngủ lại, thay vì trong một căn phòng ấm áp, là ở ngoài hiên nhà hắt.

Các bạn đọc giả, các bạn có nhận thấy những điều đặc biệt hay xảy đến với nữ nhân vật của chúng ta vào buổi sáng hay không, sáng hôm sau ngày đấy cũng vậy, nam nhân vật của chúng ta tỉnh dậy trước, bắt gặp nữ nhân vật ngay trước thềm cửa nhà mình.

- Chào buổi sáng.

- ...

- Tôi nhớ là mình đã mời cô ở lại và còn đề nghị đưa cô về. Tại sao cô từ chối và ngủ ở đây?

- Tôi phải đến trường, tôi xin phép đi đây ạ.

- Từ đây ra bến xe buýt cũng mất 15 phút, nếu không may cô sẽ phải chờ thêm 15 phút nữa. Tôi e rằng cô sẽ bị muộn.

- ...

- Vậy hãy vào nhà nấu giúp tôi bữa sáng. Sau khi ăn sáng xong tôi sẽ đưa cô đi.

- Anh nói cũng đúng, nhưng tôi không biết nấu đâu ạ.

- Tủ lạnh nhà tôi cũng không có nhiều thứ đâu, trứng rán thì sao?

- Cái đó thì tôi biết.

Cô mỉm cười khi nhớ tới đây, từ ngày đó tới giờ cô vẫn không biết thêm nhiều món mới, vẫn là món trứng, nhưng chẳng sao, cô sẽ cố gắng làm tốt. Chất lượng hơn số lượng, cô nghĩ thế.

Đây là lần đầu tiên, còn lần thứ hai cô gặp hắt là khi bố mẹ cô gái được hắt cứu mời cô và hắt bữa cơm cảm ơn của họ ở khách sạn Deawoo. Nhà họ không hiểu bằng cách nào đó đã tìm ra cả 4 thằng kia và hắt, nhưng tài mấy thì cũng không biết đến cô, cô được mời tới là do hắt, hắt bảo với họ là còn nhờ có cô nữa. Lần thứ ba, cô đến thăm cô giáo cũng ở Deawoo, thấy hắt đi cùng một cô rất xinh ở đấy, bình thường cô cũng chẳng để ý người ta đến khách sạn với ai, có xinh hay không, nhưng khi ấy cô cho rằng mình có biết hắt nên ình quyền được để ý một chút. Cô không biết là hắt cũng nhìn thấy cô vào chính ngày hôm ấy, khi cô cười đùa, nói chuyện cùng hội bạn ở sân khách sạn. Rồi sau đó, cô, vốn không phải thành viên ban đối ngoại của câu lạc bộ, đi xin tài trợ của công ty xây dựng, và gặp hắt.

Số lần họ gặp nhau trước lời cầu hôn có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng cô chẳng còn quan tâm đến điều đó nữa vì cô biết mình yêu hắt. Anh ấy có yêu mình không? là điều duy nhất cô còn quan tâm, cô muốn có câu trả lời, câu trả lời cho câu hỏi mà cô đoán mình sẽ chẳng bao giờ dám nói ra.

4. Phần 4

Ăn sáng xong, cô biết hấn sẽ chuẩn bị để đi làm ngay, nhưng như vậy thì nhanh quá, cô thấy tiếc thời gian, giờ thì cô đã hiểu thấy nhớ ngay cả khi ở bên là như thế nào. Cô vào phòng, thấy hấn đang chọn áo, cô đến gần, đứng cạnh, mở rộng cánh tủ còn lại, và lấy ra chiếc thích nhất, cái mà hấn đã mặc buổi sáng đầu tiên đưa cô về. Không nhìn hấn, nhưng cô đoán hấn đang cười, hấn treo chiếc định mặc lên giá, và ngay trước mặt cô, ngay lúc ấy, không lường lự cởi chiếc áo phong mình đang mặc vứt lên giường. Hấn cầm lấy chiếc áo từ tay cô, vừa mặc vào người vừa nói:

- Cài giúp anh.

Cô không nói gì, cô cười thầm bản thân, hấn bảo cô làm điều mà cô thực sự thích. Cô cẩn thận cài từng chiếc cúc áo, từ chiếc trên cổ cho tới chiếc cuối cùng. Khi cô định ngửa cổ lên nói với hấn thì hấn đã hôn cô rồi, lên trán. Bốn mắt nhìn nhau, cô xấu hổ, nhưng không phải vì nụ hôn trên trán, mà xấu hổ vì cô còn muốn nhiều hơn thế. Hấn vòng tay dưới hông cô, kéo cô về phía hấn, thật gần và thật chặt, hôn nhẹ lên môi cô. Nụ hôn nhanh đến nỗi cô chưa kịp phản ứng gì, ít ra là hôn lại, cũng nhanh như thế, hấn buông tay khỏi người cô và một lần nữa lại làm cô hẫng. Hấn rất giỏi việc ấy, hôn rồi buông tay, cô nghĩ.

- Anh đi đây.

Cô không nói gì, đúng hơn là không biết nói gì, tận khi hấn ra khỏi phòng mới lí nhí một tiếng vâng.

Bar SeanP vẫn thế, vẫn đông khách đặc biệt là thanh niên của thế hệ mới, những người bận rộn và kiếm được tiền, nhưng hôm nay bar khác ngày trước một chút, bởi có một khách hàng mới kết hôn, là hấn. Hấn và hội bạn vẫn ngồi chỗ cũ, vẫn đồ uống cũ, nhưng câu chuyện chuyển từ những cô gái sang một cô gái, vợ hấn.

- Chú rể mới, uống đi nào

Cả hội cùng ly, uống.

- Chú rể mới, tao không hiểu sao mà làm thế.

- Lần trước chẳng nói rồi còn gì, tao thích thế.

- Thì tao không hiểu tại sao mà thích thế đấy. Bây giờ người ta chỉ lấy vợ vì quá già hay vì bố mẹ giục thôi...mày thì, trẻ và chẳng ai ép cả.

- Đừng nói là nhu cầu sinh lý nhá, mà hoàn toàn có thể có được điều ấy ngay cả khi không kết hôn.

- Nhìn đi- một gã nhìn ra quầy bar, ám chỉ hội bạn nhìn về phía các cô gái trong trang phục đúng kiểu đi bar buổi tối- tất cả đang chờ mày, như thể chỉ dành ày vậy.

Hấn chỉ uống và cười.

- Mày có biết điều tồi tệ là gì không, chú rể mới? Đừng nói đến chuyện mà chủ động làm quen, ngay cả khi một trong số họ chủ động đến làm quen với mày, mà cũng không thể dễ dàng chấp nhận...

- Sao lại không? Hấn cười trả lời

- Tại vì mày đã có vợ rồi hiểu không. Hầu hết họ khi cặp với mày đều nghĩ đến việc sẽ cưới mày, còn vợ mày, ôi tao không chắc...đại loại như đánh ghen, cãi lộn...

- Thuê thám tử theo dõi, mà chẳng còn tự do- một gã khác thêm vào

- Không khủng hoảng như thế chứ? Sao chúng mày biết? hấn cười.

- Chú rể mới, tự tin quá đấy, đàn bà, nhiều chuyện lắm. Hay...có gì đặc biệt hả?

- Có.

- Thế nào?

- *** .., và chuẩn bị bữa sáng, chọn áo sơmi...cả cài cúc áo nữa.

Tất cả rõ lên sau câu trả lời của hắn

- Đừng thế chế, chẳng giống mày tí nào.

- Cái đó thì cô nào chẳng làm được.

- Gilly không làm được...- một gã lơ lửng, tất cả im lặng.

Hắn uống nhưng không còn cười nữa. Hắn yêu Gilly, nhưng Gilly không là của hắn. Hắn-đẹp trai, hắn-con nhà giàu, hắn-không phải là không giỏi giang nhưng đứng trước Gilly luôn trở thành một thằng ngốc. Gilly thông minh, Gilly giàu có vì vậy Gilly tự tin, nếu những cô gái khác đổ mắt trước hắn thì Gilly lại cười phá lên khi hắn nói thích cô, rồi bảo mình cũng thế. Cô giống như một cơn gió không bao giờ dừng lại, sống hết mình, cô bảo yêu hắn nhưng cô còn yêu nhiều thứ khác hơn, cô muốn đi thật nhiều nơi, với Gilly như gió, bay đi bất kỳ đâu, làm tất cả những gì mình thích mới là cuộc sống. Cô đi nhiều nơi, làm việc ở mọi nơi, và đó là khoảng cách lớn nhất giữa họ, hắn không thích thế, hắn không chắc Hà Nội có phải nơi tốt nhất hay không nhưng chuyển đến một thành phố khác để rồi lại chuyển đi làm hắn thấy không an toàn. Lần cuối họ gặp nhau, Gilly đã nói Minh yêu Hà Nội, nhưng nếu mình xa Hà Nội thì mình sẽ càng thấy nhớ và yêu hơn. Hắn biết Hà Nội là hắn, vì vậy hắn đã để cô đi, rồi chôn giấu mối tình đầu trong lòng suốt 4 năm qua, mặc cho hắn đã có thêm bao nhiêu bạn gái, nhưng hễ nhắc đến Gilly là chạm đến nỗi đau của hắn.

Hắn đứng dậy, không tỏ vẻ tức giận nhưng mấy thằng bạn thân thừa biết lý do.

- Tao về đây. Vợ đang chờ ở nhà. Như chúng mày nói đấy, đàn bà nhiều chuyện lắm.

Không ai cố giữ hắn lại, kể cả gã vừa nhắc tới Gilly. Đợi hắn đi rồi, gã mới nói với mấy thằng còn lại

- Nó còn chưa biết tin đã về.

- Tin gì?

- Gilly về Việt Nam rồi.

- Trời. chuyện quái gì đây. Nó chỉ vừa mới cưới xong, nếu cô ta về sớm hơn một chút...

- Thì sao nào, nghe nói về làm đại diện cho công ty, chắc là ở lâu dài, nhưng thế thì đã sao.

- Sắp có chuyện rồi đây- cả hội trầm ngâm uống tiếp, thi thoảng có nói sang chủ đề khác nhưng trong lòng ai cũng lo cho hắn.

Đó là một buổi chiều hè u ám, có lẽ trời sắp mưa. Hắn đang trên đường xuống garage thì thấy Gilly đứng ngay sảnh tòa nhà, phải mất một phút để hắn nhìn cô, chấn tĩnh rồi tiến lại

- Chào cậu

Gilly quay lại, nở nụ cười thật tươi như nó vẫn thế, quàng hai tay ôm lấy cổ hắn

- chào cậu. Nhớ cậu quá.

- Sao cậu lại ở đây?

- Chờ cậu thôi. Thông báo cho cậu tin mới nhất nhá.

- ừ, gì vậy?

- Mình sẽ làm việc ở đây. Hà Nội. Bất ngờ không, mình biết cậu sẽ vui như mình vậy.

Hắn yên lặng nhìn cô nói

- Đã lâu lắm rồi nhỉ, giờ chúng ta đi đâu đây, nhà cậu nhé?

- Gilly, mình đã không còn ở đó nữa.

Gilly hơi bất ngờ với câu trả lời, đúng hơn là với sự thay đổi.

- Vậy à? Vậy chúng ta sẽ đi uống gì đó gần chỗ mới của cậu chứ?

- Tất nhiên rồi, chờ mình lấy xe.

Hắn rối bời, hắn không nghĩ được nhiều, chỉ biết lái về phía Parkinson. Gilly đã trở về, Gilly sẽ ở lại, đảo lộn cuộc sống mà hắn đang có. Nếu 4 năm qua hắn học được cách quên cô thì mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều, hắn không biết làm gì với chính mình, hắn không chắc liệu mình có còn yêu, 4 năm...một khoảng thời gian dài.

Họ đến Dazz, một quán ngoài trời trên sân thượng Parkinson, hắn gọi cà phê, còn Gilly, đã không còn gọi chanh leo như trước nữa, cô uống cocktail Ita, loại mới của quán mà hắn cũng chưa từng uống.

- Mình đã đến Nam Mỹ, rồi sau đó đến Tây Ban Nha. Bây giờ tiếng Tây Ban Nha của mình chỉ kém tiếng Anh một chút thôi.

Hắn cười:

- Mình thì chỉ biết tiếng Anh thôi.

- Chúng ta đều biết là tiếng Anh của cậu tốt mà, hơn mình ấy chứ.

- Đã lâu rồi, có lẽ giờ cậu giỏi hơn rồi.

- Thôi đừng tranh luận nữa, chúng ta nói chuyện khác đi. Thế nào, cậu có bạn gái rồi chứ?

Hắn bất ngờ vì sự xuất hiện của Gilly, hắn đã nhớ cô nhiều, nuối tiếc cũng nhiều, tiếc vì để cô đi, tiếc vì khi gặp lại đã không thể tỏ ra nhiều như đã nhớ. Không biết có phải vì nuối tiếc không mà hắn chỉ trả lời một tiếng Ừ. Câu trả lời chỉ là một phần sự thật, không, đó không phải là một phần sự thật, đó là một lời nói dối, hắn không cho Gilly biết hắn đã kết hôn bằng một tiếng ừ.

Gilly vờ lườm hắn:

- Cậu này, cậu không thể nói dối à. Ngay cả khi có rồi cũng cứ nói : mình luôn nhớ cậu, mình không có ai cả chứ- rồi cười.

- Mình luôn nhớ cậu. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô và nói câu ấy.

Gilly tỏ ra vui vẻ, nhưng cô tránh ánh mắt của hắn, cô biết là vì cô mà họ không thể tiếp tục ở bên nhau, chính cô là người ra đi, vì vậy cô chẳng có quyền gì khi yêu cầu hắn làm điều đó. Cô biết mình trở về làm hắn buồn nhiều hơn là vui, vì vậy cô tỏ ra vui vẻ, tỏ ra như không có chuyện gì mặc dù cô hiểu rõ hơn ai hết lý do cô trở về, vì cô nhớ hắn, đã đến lúc cô dừng lại, và cô muốn hắn là người ở bên.

Thang máy từ tầng thượng xuống chỉ có hai người, đó là khoảnh khắc quý giá trong buổi gặp gỡ ngày hôm nay, Gilly không muốn nó trôi đi vô nghĩa.

Vẫn chỉ có hai người trong thang máy, cô quyết định, quay sang, hôn hắn. Đó là nụ hôn khó khăn, nụ hôn của xa cách, của nhớ nhung, nụ hôn của nuối tiếc. Mặc cho hắn không có phản ứng gì, Gilly vẫn quàng tay cô qua cổ hắn, hành động nhắc hắn nhớ lại quá khứ, hành động làm hắn quên đi mình đã kết hôn, quên đi họ đang ở trong thang máy, của Parkinson. Hắn nhớ Gilly rất nhiều, bất giác hắn vòng tay ôm lấy cô, dường như quên đi hiện tại, cứ để thời gian trôi đi, cứ để thang máy trôi đi

Thang máy dừng lại, bất ngờ khiến hắn và Gilly chưa kịp buông tay ra khỏi người nhau, thậm chí nếu ai đó đứng chờ ngay trước thang máy còn có thể thấy họ hôn. Cánh cửa mở ra, cô đứng đó, thấy tất cả, chồng cô đang hôn ai đó mà cô không biết, ngay tại khu nhà của họ, cô còn thoáng thấy cánh tay hắn đặt trên người cô gái. Một giây để bao biện...người này không phải...một giây để bình vực...anh ấy không hôn, là cô ta thôi...một giây để ngỡ ngàng, để đứng chờ người trước cảnh tượng ấy, để chờ đợi một lời giải thích.

Hắn muốn nói gì đó nhưng không thể, hắn biết mình sai, với cả hai người phụ nữ, vừa muốn giấu Gilly chuyện đã kết hôn, vừa muốn giải thích với vợ rằng không phải như thế, nụ hôn đó chỉ là nụ hôn trao cho người bạn cũ, nhưng chính hắn cũng không chắc liệu Gilly có chỉ là một người bạn cũ hay không. Hắn nhấc chân, định bước ra cửa, về phía cô nhưng Gilly giữ tay hắn lại:

- Cậu đi đâu thế?

Bằng ấy thời gian đủ để cánh cửa thang máy đóng lại, cô không còn trông thấy hắn, tất cả những gì đọng lại là hình ảnh cô gái cầm lấy tay hắn, giữ hắn lại và hắn đã từ chối chạy về phía cô, từ chối ánh mắt hoảng hốt mong một lời giải thích.

Khi cánh cửa đóng lại, cô ước mình tức giận, cô ước mình gào thét, trái tim cô có thể chịu được tất cả những điều ấy, nó chỉ không thể chịu nổi nỗi buồn. Cô không tức giận, cô không gào thét, cô chỉ buồn.

5. Phần 5

Ánh đèn đường yếu ớt là thứ ánh sáng duy nhất trong căn phòng, cô ngồi một mình trong bóng tối, không ngăn nổi những giọt nước mắt trào ra trên má. Khóc và chờ đợi, chờ đợi hắn trở về, trong tiếng mưa đầu hè và những ánh chớp thi thoảng lại lóe lên rồi vụt tắt. Chờ đợi chưa bao giờ là dễ dàng, và chờ đợi người chồng đang đi cùng một cô gái khác trở về lại càng khó khăn hơn bao giờ hết. Cô còn quá trẻ, cô chỉ vừa mới yêu, cô phải làm sao?

Đêm hôm ấy, hắn đã không về.

Sáng, cô đến nhà bố mẹ chồng, cô muốn gặp mẹ chồng, cô sẽ chẳng dám nói ra, nhưng biết đâu gặp bà cô lại cảm thấy khá hơn. Cô đến mà không gọi điện báo trước.

- Con vào đi. Hôm nay nhà ta có khách đấy.

- Vâng. Ai thế ạ.

- Bạn của Tùng, mới từ nước ngoài về, chắc con chưa biết nhưng trước khi đi nước ngoài, con bé hay đến nhà mình chơi.

- Ly, đây là vợ của Tùng.

Cô nhận ra người con gái ấy, cô nhận ra cánh tay đã giữ chồng cô lại. Và cô trả lời trong cảm giác trong cảm giác bị phản bội 2 lần, chồng cô và mẹ chồng cô, cả hai đều đối xử với Ly như đối xử với cô vậy, tệ hơn, cô thực sự có cảm giác mình là người đến sau và chẳng biết gì cả.

- Chào chị, em là

- Xin lỗi...chuyện hôm qua, chị đã không biết em là vợ cậu ấy – Gilly cười trả lời nhưng hơi bất ngờ vì cô, người mà họ gặp ở thang máy hôm qua lại là vợ hắn.

Cô không thể nhớ hết ba người đã làm những gì trong buổi sáng hôm ấy, cô chỉ nhớ mình chuẩn bị bữa trưa, họ ăn trưa, mẹ cô và Gilly nói chuyện vui vẻ, họ ôn lại quá khứ, hồi cô còn ở Việt Nam và hay đến đây chơi, Gilly kể về cuộc sống của cô ấy ở Nam Mỹ, ở châu Âu...Cô không nhớ, chỉ cảm thấy mình không có chỗ trong câu chuyện ấy.

Khi cô gọt hoa quả trong bếp, mẹ chồng cô vào, rót một cốc nước lọc nhưng bà không uống, đây là cái có để bà đứng cạnh cô.

- Con này, mẹ quý con bé.

Cô lắng nghe từng từ bà nói.

- Nhưng chỉ như một người bạn của con trai mẹ thôi. Con bé đã ra đi, nó không thể mang lại hạnh phúc cho con trai mẹ.

- Hôm nay nó trở về, không biết Tùng đã cưới con. Cuộc sống của các con có thể ít nhiều bị ảnh hưởng. Nhưng hãy cho chồng con thời gian.

Cô không nói gì, chỉ thấy nước mắt mình trực chảy ra. Bà nói thế là bà đứng về phía cô, cô không còn đơn độc nữa, nhưng sao cô thấy buồn thế này, Hãy cho chồng con thời gian, ngay cả khi cô cho hắn thời gian

mà hấn vẫn yêu Gilly thì sao, cô nghi ngờ tất cả, bởi hấn cười cô, đối xử tốt với cô, làm cô yêu hấn, để rồi khi cô gặp hấn hôn người yêu cũ, hấn chỉ đứng đó nhìn cô, không giải thích, không trở về.

Thời gian trôi qua, cuộc sống không ngừng thay đổi, cô, chồng cô và cả Gilly nữa cũng thay đổi. Mình nên cho anh ấy thời gian – cho chính mình một cơ hội, mình sẽ đấu tranh, với bản thân, với cả Gilly nữa để giành lại anh ấy? Phải, đó là những gì mình phải làm, để giải thoát bản thân khỏi nỗi thất vọng này.

Cô mang hoa quả vào trong phòng khách, mỉm cười với mẹ cô. Bà dắt cô vào câu chuyện của họ, cô bình thản đi trong đó, không còn tự ti nữa, bởi Gilly không biết về thành phố này nhiều như cô, Gilly là người lạ, cô là chủ nhà, cô tự tin hơn bởi cô trẻ hơn, bởi cô tin rằng mình yêu hấn nhiều hơn.

Cô chuẩn bị sẵn bữa tối chờ hấn về, nhưng không biết sẽ nói gì khi ấy, vờ như không có chuyện gì xảy ra? Không, cô không thể, dù yêu nhưng cô còn có lòng tự trọng, lý trí không cho phép cô làm điều đó. Cô không cho phép mình ủy lụy, cô phải mạnh mẽ. Cô nhắc đi nhắc lại những chữ ấy trong đầu, để nhìn thẳng vào hấn khi hấn trở về, nhưng như là lảng tránh cô, hấn đi ngay vào phòng thay đồ. Bất giác cô thấy thật tủi thân, cô nghĩ hấn không yêu cô, nếu hấn yêu cô thì hấn sẽ giải thích, nhưng hấn không nói gì. Cô thấy mình không giống một người vợ, đáng nhẽ cô phải tức giận, đáng nhẽ cô phải ghen tuông, nhưng như thế để làm gì khi người đàn ông này thậm chí còn chẳng quan tâm đến những gì cô nghĩ...Nước mắt cô trào ra, cô chỉ còn biết khóc. Cô cố kìm những giọt nước mắt lại khi cảm thấy hấn đến nhưng không thể, và khi hấn ngồi xuống sôpha, ngay cạnh cô thì cô không chịu nổi nữa, cô òa lên khóc. Hấn vẫn im lặng, kéo cô về phía hấn, bao nhiêu tổn thương, bao nhiêu hờn dỗi, bao nhiêu hạnh phúc khi có hấn để dựa vào trào lên thành nước mắt. Cô ôm lấy hấn, khóc nức lên như một đứa trẻ. Nước mắt cô thấm ướt áo hấn, và hấn, bối rối chẳng biết làm sao, vì hấn chưa bao giờ làm ai khóc nhiều đến thế, chỉ còn biết ôm lấy cô, cảm nhận hơi nóng của những giọt nước mắt trên ngực mình, ghì chặt cô vào lòng để cô không còn nức lên nữa, cho tới khi cô mệt nhoài, ngủ thiếp đi trong vòng tay hấn.

- Anh xin lỗi, xin lỗi vì đã để em chịu đựng tất cả những chuyện này.

Cô tỉnh lại giữa đêm, thấy mình và hấn ngủ trên ghế, cô hành động thật nhẹ để không làm hấn thức giấc, ngược mắt lên nhìn, có thể thấy được hấn rất đẹp trai, cô đưa tay nâng một lọn tóc đang rủ trên trán hấn, hôn hấn, vừa xấu hổ, vừa hạnh phúc, cô rúi đầu vào ngực hấn mỉm cười: hình như cô đã tha thứ tất cả rồi, giờ đây trong cô chỉ còn tình yêu.

Từ khi Gilly trở về, hấn gặp Gilly nhiều lần khác nữa, họ cùng đến những chỗ quen hay những chỗ mới của Hà Nội, đó là những cuộc gặp gỡ chỉ có hai người, nhưng xa cách, bởi hấn thay đổi, bởi hấn đã kết hôn, hay bởi chính Gilly thay đổi, cô cũng không chắc nữa.

- Cậu yêu cô ấy chứ

- Mình thích cô ấy.

- Mình cho cậu ấy có nghĩa là cậu không yêu cô ấy.

Hấn im lặng, kết thúc cuộc hội thoại giữa họ, cô nhận ra cậu ấy cũng có nghĩa là hấn không còn yêu cô. Nhưng cô nhớ hấn đã từng rất yêu cô, hấn đã nói là nhớ cô, chừng nào hấn còn chưa nói hấn ghét cô thì cô vẫn còn cơ hội. Còn cuộc hôn nhân thì sao? Người ta vẫn kết hôn rồi ly hôn đó thôi, hấn hoàn toàn có thể là một trong số đó.

Suốt thời gian qua hấn đã nhớ Gilly biết bao, hấn từng nghĩ sẽ là hoàn hảo nếu cô ở lại Việt Nam, hấn cười cô và họ mãi hạnh phúc, hấn từng cho rằng cuộc sống thật bất công khi bắt hấn xa cô, bắt hấn nhớ cô. Nhưng hấn đã sai rồi chẳng? Hấn lỡ mờ nhận ra mình không còn như trước nữa, hấn không vui như đã tưởng, hấn không muốn ly hôn như đã tưởng. Cuộc sống không hề bất công với hấn, nó cho hấn một cơ hội để nhận ra chính mình, để gặp và yêu một cô gái khác. Hấn biết điều ấy vì hấn chỉ nghĩ đến cô mà thôi, kể cả khi ở bên Gilly, kể cả khi hôn Gilly trong cầu thang máy, cô đã luôn ở trong hấn từ lúc nào mà hấn không hề hay biết.

Cô đã gần quên chuyện của Gilly, kể từ sau đêm cô khóc trong lòng hần, cô đã tha thứ tất cả và chỉ còn biết yêu hần, vô điều kiện, tin tưởng tuyệt đối vào bản thân, vào hần, vào tình yêu, cô để ọi cảm xúc đi theo cách mà chúng muốn, mặc cho hần yêu cô bao nhiêu, cô vẫn cho là rất nhiều. Cô lại thấy nhớ hần ngay khi hần vừa đi khỏi. Cô biết hần vẫn gặp Gilly, nhưng thế thì đã sao, cô quá tự tin mà không biết rằng niềm tin ấy một ngày nào đó có thể làm cô đau.

Trưa, cô đến cơ quan tìm hần, cô muốn tạo bất ngờ. Một anh đồng nghiệp nói hần đang gặp người quen. Đứng sau cánh cửa hờ, cô nhận ra người quen ấy là Gilly qua giọng nói:

- ...Mình yêu cậu, từ trước đến giờ vẫn vậy.

Cô không quan tâm đến Gilly, cô chỉ quan tâm đến những gì hần sắp nói.

- Gilly, mình cũng yêu cậu. Suốt 4 năm qua mình đã nhớ cậu rất nhiều...ngay cả khi mình đã kết hôn, mình vẫn cho rằng mình yêu cậu nhiều nhất.

Đó là tất cả những gì cô cần, một câu trả lời rõ ràng, mạch lạc và đầy đủ nhất từ trước tới giờ. Cô thấy tim mình thất lại, cô thấy mình ngu ngốc, cô chỉ yêu đơn phương thôi. Giờ cô không còn buồn như lần trước nữa, cô chỉ tức giận với chính bản thân mình, cô thật mù quáng, cô không muốn mình bị thương hại. Mình phải rời khỏi đây, ý nghĩ khiến cô lao khỏi nơi hần và Gilly nói chuyện. Lòng tự trọng bị tổn thương khiến cô bỏ đi quá sớm, cô đã không bao giờ nghe được hết những gì hần nói:

- Nhưng Gilly, chính mình cũng không biết là mình đã thay đổi.

- Cậu yêu cô bé ấy?

- Mình yêu cô ấy. Mình cần cô ấy.

- Mình hiểu rồi, xin lỗi cậu. Vậy cậu vẫn muốn làm bạn mình chứ.

Hần choàng tay ôm lấy Gilly:

- Tất nhiên rồi. Gilly, nếu có thể, hãy ở lại.

Câu nói tưởng chừng như vô cùng khó khăn ấy lại được hần nói ra trong tâm trạng thoải mái nhất. Ngay khi ấy hần muốn chạy về nhà, nói với vợ rằng hần yêu cô bởi vì hần chưa bao giờ chính thức nói lời ấy.

Hần trở về nhà, vội vàng như sợ mình không còn thời gian, hần không biết rằng những lời hần nói đã làm cô đau lòng biết bao nhiêu.

- Anh đã gặp Gilly, anh đã nói với cô ấy, anh bảo cô ấy ở lại. Anh đã không nghĩ rằng mọi chuyện dễ dàng như thế. Và anh muốn nói với em...

Cô ngắt những lời vội vàng của hần, cô không muốn nghe tiếp nữa, cô không muốn mình bị thương hại, anh ấy biết mình yêu anh ấy và anh ấy chỉ thương hại mình mà thôi, cô sẽ không để hần nói lời chia tay trước.

- Anh, em đã cố gắng rất nhiều, nhưng em không thể hiểu được anh cũng như anh sẽ chẳng hiểu được em. Em không yêu anh.

- Nhưng...

- Chúng ta hãy chia tay nhau.

Hần không còn biết nói gì sau những lời ấy nữa, hần thấy tim mình đau quá. Hần không hiểu những gì đang diễn ra, một phút trước hần vẫn còn tràn đầy hy vọng vào một sự khởi đầu mới là cô; một phút sau hần chẳng còn gì, hần lại bị bỏ rơi. Sau những lời ấy hần càng không thể nói yêu cô được nữa, hần sợ nỗi sợ của đàn ông, nỗi sợ bị từ chối, nếu hần nói mà cô vẫn ra đi thì sao. Một lần nữa hần lại giấu tất cả vào trong lòng, quay lưng, hần bỏ vào phòng sách. Và chỉ khi hần đóng cửa phòng sách lại, cô mới dám để cho những giọt nước mắt rơi ra, làm sao cô có thể nói những lời ấy, cô điên thật rồi, cô yêu hần, nhưng lòng tự kiêu vô hình đã lấy đi của cô tất cả.

Hần phải vào ngay phòng sách, để trốn chạy, khỏi nỗi thất vọng, khỏi tình huống bất ngờ lần đầu tiên hần gặp trong đời. Ngay cả sự ra đi của Gilly cũng không bất ngờ như vậy, bởi hần tự nguyện để cô đi, lúc nào hần cũng tin mình tự quyết định chuyện ấy, nhưng lần này thì không, vợ hần nói không yêu, nói chia tay,

hơn cả thất vọng, hắn thấy lòng tự trọng bị tổn thương, hắn muốn giữ cô lại, nhưng không muốn van xin. Trong chốc lát, hắn quyết định giữ cô lại theo cách mà chính hắn cũng không biết là đúng hay sai. Hắn mở cửa, đi nhanh ra phòng khách, không quan tâm khi thấy cô đang khóc

- Tại sao em lấy anh?

Cô vội lau những giọt nước mắt. Không chờ cô trả lời, hắn nói tiếp:

- Em nói em không yêu anh. Vậy tại sao em lấy anh? Nếu chỉ vì những gì anh có thì anh mới là người quyết định. Em phải ở lại.

Hắn bỏ vào phòng sau những lời lạnh lùng ấy. Cô không hiểu vì sao hắn giữ mình lại, nếu yêu Gilly, sao hắn không bỏ cô để đến với Gilly? Thì ra cưới chồng giàu là vậy, nếu chỉ vì những gì anh có thì anh mới là người quyết định, hắn không cho cô quyền gì cả sau câu nói ấy, hắn sẽ quyết định mọi chuyện, vì hắn giàu; cô chưa bao giờ thấy mình bị xúc phạm như thế, đột nhiên lúc ấy cô không muốn khóc nữa, cô chỉ ngồi im, thấy trống rỗng lạ thường. Vì sao em phải ở lại khi anh yêu Gilly? là ý nghĩ duy nhất trong tâm trí trống rỗng của cô, bất giác cô đứng dậy, lau khô nước mắt, bước vào phòng

- Trưa nay em đã ở đó, nghe thấy tất cả những gì anh nói với Gilly.

- vậy tại sao em còn muốn chia tay?

- Anh nói anh yêu cô ấy, anh luôn nhớ cô ấy, ngay cả sau khi cưới tôi, anh còn hỏi tại sao tôi muốn chia tay ư?

- Đó là tất cả những gì em nghe được?

- Tôi không muốn nghe thêm gì nữa.

Hắn cười, cô không hiểu tại sao hắn cười, nhưng hắn đã nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tức giận của cô mà mỉm cười, còn tỏ ra vui mừng nữa.

- Đây không phải là tất cả những gì anh nói.- Hắn nói với cô, vừa nói vừa rót và đưa cho cô một ly Monteverdi tím.

Cô tức giận vì con người này thật ngạo nghễ và vô cảm, làm sao anh ta có thể cười với vợ như thế khi bị bắt quả tang cơ chứ.

- Tôi không quan tâm- cô từ chối ly rượu, bỏ ra khỏi phòng.

Tối hôm ấy cô không tài nào ngủ được vì con người ngạo nghễ và vô cảm ấy nằm ngay cạnh cô, mắt nhắm nghiền nhưng miệng vẫn như đang cười. Cô đành sang phòng sách, chuẩn bị slide cho bài thuyết trình marketing tuần tới.(viết đến đoạn này buồn cười quá, thực ra còn có một đồng môn nữa để chọn chứ đâu phải mỗi Marketing, , khổ thân tác giả, bài tập nhiều vô kể)

Hắn không ngủ được, vì vui, vì cô hiểu lầm, cô tức giận, điều đó có nghĩa là cô đang ghen.

Phòng sách vẫn sáng đèn, nhưng cô đã ngủ quên từ bao giờ, hắn nhẹ nhàng tiến vào, tắt máy vi tính, tắt đèn, bế cô về phòng ngủ. Cô nhỏ bé, lọt thỏm trong vòng tay hắn, ngủ như một đứa trẻ đầy hồn dỗi.

Thật xấu hổ khi tối hôm trước đòi chia tay, sáng hôm sau lại tỉnh dậy trong vòng tay hắn, cô định tháo mình khỏi tay hắn thì hắn giữ cô lại, hắn giữ đầu cô gục vào ngực hắn khiến cô có thể nghe thấy tim hắn đập từng nhịp

- Nghe này, đó thực sự không phải tất cả những gì anh nói với Gilly.

- Đừng nói em không quan tâm. Anh biết em có quan tâm.

- Anh không còn yêu Gilly nữa.

Cô lặng người khi nghe những gì hắn nói.

- Tại sao. Tại sao anh lại không yêu Gilly nữa? Bất giác cô hỏi

- Anh không chắc, nhưng anh gần như đã quên hết... mọi thứ... cả cảm giác của anh khi đứng trước Gilly.

Im lặng.

- Khi anh bị thương, Gilly đã không ở đó để băng vết thương cho anh.
- Gilly không chuẩn bị bữa sáng cho anh, gilly cũng không chọn áo cho anh...

Tiếng chuông điện thoại di động của hắn phá vỡ cuộc nói chuyện của họ.

1 hồi...2 hồi...Hắn không nghe, cô nhắc máy, là Gilly.

6. Phần 6 : Phần Cuối

Hiệu sách hôm nay vắng hơn mọi ngày, nhưng tiếng ồn lạ ở cuối phòng tự chọn làm phiền cô, người ta không nên cãi nhau ở đây, nghĩ thế cô tiến về phía tiếng ồn xem chuyện gì đang xảy ra. Cô thấy một cô gái đang bám cả hai tay vào người chàng trai, trong khi gã cầm 1 cuốn sách dày.

- Anh không thể làm thế.
- Đừng như vậy nữa, tôi sẽ không kết hôn, với bất kỳ ai. Ít ra là lúc này.
- Nhưng còn đứa bé.

Gã không nói được gì, vì gã thực sự không biết phải làm gì với một đứa trẻ mà gã chưa bao giờ sẵn sàng để có nó, với một phụ nữ lạ, thực sự lạ, vì gã chẳng hiểu cô ta, gã không thích nhưng hắn đã không từ chối lời mời chào, để bây giờ cô ta tìm hắn vì đã có thai, phụ nữ mới là người phòng tránh, gã đã quen với ý nghĩ này rồi. Hoặc cô ta đang cố lừa mình

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm với đứa trẻ, nhưng cưới cô thì không

Cô gái vẫn bám vào tay hắn, năn nỉ một đám cưới mà không biết rằng hình động ấy là một trong những điều đàn ông ghét nhất, nếu như cô ta bình tĩnh thông báo tin ấy, bình tĩnh nói rằng mình sẽ nuôi đứa trẻ, mặc cho anh ta có quan tâm hay không rồi quay lưng bỏ đi trước khi anh ta kịp nghĩ ra điều gì đó thì có lẽ mọi chuyện đã diễn tiến theo một chiều hướng khác, dù thế nào thì cũng tốt hơn bị gã kia từ chối thẳng thừng. Điều lạ là những gã trai chơi bởi thường yêu cầu bạn gái bỏ đứa trẻ, gã này làm cô bất ngờ với câu trả lời, Tôi sẽ chịu trách nhiệm với đứa trẻ, gã trách nhiệm hơn những kẻ khác một chút hoặc dễ tiện hơn họ, nói dối rồi chuồn thẳng. Cô đang định quay mình đi sang gian khác thì gã đó quay lưng lại, gã nhìn thấy cô, cô nhìn thấy gã, họ nhận ra nhau. Vũ, bạn của chồng cô. Phải rồi, một kẻ có tất cả, một kẻ bất cần, một tay chơi, sự việc hôm nay càng làm cô thêm tin vào những điều ấy.

Gã ngồi xuống đối diện cô trong quán café tầng trên hiệu sách, chắc là muốn dặn dò mình đừng nói cho ai biết chuyện ngày hôm nay, cô nghĩ vậy nên càng thêm ác cảm.

- Em không biết là anh cũng thích đọc sách.
- Làm sao em biết được. Hơn nữa, nếu anh có tìm sách ở một hiệu sách, điều đó chưa chắc nghĩa là anh thích đọc sách, bởi vì những gì người ta thể hiện ra ngoài không phải lúc nào cũng giống với những gì người ta nghĩ.
- Em sẽ coi như không nghe gì, không thấy gì, nếu anh muốn thế.
- Anh không muốn giấu giếm gì cả.
- Có phải như thế là quá bất cần không?
- Em nghĩ sao?
- Cùng là con gái, nên em đứng về phía cô kia. Lúc này có lẽ cô ta thấy thất vọng và ghét anh lắm.

Gã cười, trong một tình huống chẳng có gì đáng cười, làm cô nhớ đến chồng cô cũng cười khi cô nhắc đến chuyện hấn và Gilly, có phải những chàng trai giàu có là thế, bất cần, thờ ơ trước những tình huống đáng xấu hổ nhất, hoặc họ tự tin, khi biết người đối thoại đang hiểu lầm?

- Nếu em thực sự muốn nói về chuyện này thì anh rất sẵn lòng.

- Kết hôn, đó là chuyện lớn. Và anh sẽ không như một số người quyết định trong chốc lát, rồi sau đó hối hận.

Cô như bị dội một gáo nước lạnh. Vũ kiêu ngạo và phũ phàng, hấn đang ám chỉ chồng cô? Chồng cô đã nói với Vũ rằng hấn hối hận? Cô không còn ở thế chủ động nữa, mọi lời lẽ sắc nhọn chuẩn bị để chỉ trích một gã playboy đều đi đâu hết. Cô tin rằng hấn đủ thông minh để nhận ra tâm trạng của cô sau câu nói đầy ẩn ý ấy.

- Vậy thì anh không nên ngủ với cô ta.

- Làm sao em biết được là anh hay cô ta thực sự muốn làm chuyện đó.

- Nghĩa là vì cô ấy chủ động nên cô ấy phải chấp nhận tất cả.

- Nếu như em nghĩ vậy thì nó là như vậy.

Cô thấy mình bị đá kích nặng nề, thấy mình không thể dùng lời lẽ nào để nói lại gã, cô chỉ còn biết nói thẳng những gì mình đang nghĩ.

- Anh đẹp trai, anh thành đạt, anh giàu có, vậy đã có ai thực lòng đến với anh chưa?

Không để hấn kịp trả lời, cô tiếp:

- Nghi ngờ có thể giết chết những tình cảm chân thành. Nếu có ai đó thực sự thích anh...

- Thì sao?

- Có thể người đó sẽ không dám nói ra vì sợ anh cho rằng họ vì một mục đích khác.

- Có người như vậy sao? Hấn cười – từ kinh nghiệm bản thân chẳng?

Sao hấn lại hỏi như vậy? Phải, cô không dám nói ra cô yêu chồng vì cô sợ tình cảm của mình có thể biến thành trò cười hay sự thương hại cho những chàng trai giàu có và bất cần này. Bất giác cô trả lời

- Em cũng không chắc câu trả lời Đúng có bị nghi ngờ không nữa.

- Anh tin em.

Không hiểu sao sau khi nói một tràng, cô lại thấy không còn tức hấn như lúc đầu nữa, phải công nhận hấn là người thẳng thắn.

- Vậy còn đứa bé thì sao? Cô đột ngột trở lại vấn đề.

- Nếu nó là của anh thì anh sẽ cố gắng để là một người cha tốt.

- Nói thế nghĩa là anh nghi ngờ nó không phải là của anh...

- Hoặc chẳng có đứa bé nào cả.

- Sự đa nghi của anh thực sự làm em thấy sợ rồi đấy.

Gã im lặng, không biết mình đang nghi ngờ hay mình đang hy vọng mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy, chỉ thấy trong lý cà phê có một chút yên bình lạ thường, gã không phải một mình đối diện với tin này, có một người ở bên, là cô.

Một lần nữa gã may mắn khi cô gái kia vì muốn giữ chân, muốn biến giả thành thật mà lừa gã như vậy, nhưng thoát khỏi chuyện này gã lại vướng vào một rắc rối lớn hơn rất nhiều, một rắc rối mà tất cả các gã tay chơi đều không muốn gặp phải. Tình yêu.

Vanced Bar mới khai trương, đông khách, có chút không khí mới mẻ mà hội của gã luôn tìm kiếm. Gã đến sau cùng, đã thấy lũ bạn ngồi đó, cả Tùng và Gilly.

- Cả hai ở đây sao? Chú rể mới và người yêu cũ? Vợ cậu biết là cậu đang ở đây chứ?

Gã thấy ái ngại cho cô, người tin rằng nghi ngờ có thể giết chết những tình cảm chân thành, người có thể rất tin vào chồng mình trong khi hắn đang đi chơi cùng một cô gái khác. Ngốc nghếch, cô thật ngốc nghếch.

- Lần trước gặp vợ cậu, cô ấy có vẻ không biết hai người vẫn...

- Giữa chúng tớ chẳng còn chuyện gì cả- gilly ngay lập tức đáp lại nghi ngờ của hắn, mặc dù cô thấy chẳng vẻ vang gì, cô tỏ ra thật tự tin, để người khác không thể nhận ra rằng cô thất bại, cô không thể có cái mà cô muốn.

- Nay, cậu là người duy nhất đã có vợ ở đây, cậu thử nói xem, vợ cậu sẽ hành động thế nào khi bắt gặp hai người.

Hắn sẽ nói thật nhiều và theo một giọng điệu khác nếu không có Gilly ở đây, hắn đã từng yêu cô, hắn không thể để cô bị tổn thương.

- Nếu mình chưa kết hôn thì mình và Gilly đã thành một cặp rồi...

- Ý cậu là cậu tiếc vì đã kết hôn sao? Một gã khác xen vào.

Gã nhấp một chút rượu, lưỡng lự không trả lời.

- nghĩa là vợ cậu không nên có phản ứng gì, vì cô ta là người đến sau? Vũ nói.

- Không phải vậy.

- Thôi nào, gilly góp lời, hay chúng ta mời cô ấy đến đây?

Và họ quyết định như vậy, vừa uống vừa chờ cô tới. Vũ đồng ý gọi Phương vì gã muốn thử xem cô gái này sẽ làm gì, ghen tuông? Nhẫn nhịn? cô ta sẽ thật tầm thường cả khi ghen hay nhẫn nhịn, cô không thể ghen với người yêu cũ của chồng nhưng cũng không thể chịu đựng họ tiếp tục đi với nhau. Gã, một chút thôi, cảm thấy đây như một trò lố, Tùng, Gilly cả hai ngồi bên nhau, uống với nhau, cười nói với nhau, gã tin rằng cuộc gặp tối nay sẽ dạy cho cô gái trẻ những điều mà không sớm thì muộn cô cũng cần phải biết.

Hắn gặp gilly trước cửa khu Wc, dường như cô đã chờ sẵn ở đó.

- Mình muốn nói chuyện riêng với cậu – cô cầm tay hắn, kéo ra hành lang.

- Cậu chưa bao giờ công khai là cậu yêu Phương phải không? Những người ngồi ngoài kia, đều là bạn thân của cậu, và cậu chưa bao giờ công nhận phải không.

- Mình đã nghĩ mình hết cơ hội rồi, nhưng ngay lúc này mình lại cảm thấy khác...Nếu thời gian làm chúng ta thay đổi, và cậu đã quên đi quá khứ, thì cậu và mình vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu. – Cô cắt hết mọi tự tôn của bản thân để nói ra câu ấy. có thể hắn nói hắn không còn yêu cô chỉ vì hắn hờn dỗi, vì cô đã ra đi, bỏ lại hắn. có thể hắn nói thế chỉ để làm cho cô đau lòng, trừng phạt cô trong chốc lát, rồi sẽ lại yêu cô. tại sao cô lại không nghĩ tới tình huống đó sớm hơn. Cô hạ mình, chờ một cơ hội.

Hắn tưởng mình đã dứt khoát, hắn tưởng giữa họ chỉ còn tình bạn.

- Mình...đã nói rõ tất cả. Xin lỗi cậu.

- Ngay cả khi cậu yêu cô ấy, thì chưa chắc cô ấy đã yêu cậu. Và mình sẽ yêu cậu cho tới khi nào có thể.

Gilly ôm chặt lấy hắn, không ngại ngần vì họ đang ở một Bar toàn những người trẻ, cô thấy mình hạnh phúc, vì lại tìm được mục tiêu để phấn đấu: cô sẽ giành lại hắn.

Và Vũ đã có được tình huống mà hắn muốn.

Cô quay lưng định rời khỏi nơi khó xử ấy nhưng Vũ giữ tay cô lại. Cô giằng tay ra khỏi hắn, chạy khỏi Vanced.

Tùng chạy theo cô, họ chỉ có hai người trong thang máy. Hắn không nói gì, chỉ đan tay mình vào tay cô để cô không thể chạy đi mất. hắn cứ để thang máy trôi xuống tầng hầm.

Cô khóc.

Hắn kéo cô lại gần phía mình, lấy tay đỡ lấy khuôn mặt rồi hôn lên mắt cô. Hắn cứ hôn trong khi cô vẫn khóc, cô khóc vì mình quê mùa, vì mình ích kỷ, cô thấy không thể chịu nổi; lẽ ra cô phải ở lại, cô không nên bỏ chạy, cô thất vọng với chính bản thân mình. Cô nghi ngờ chính cô, cô sợ cô không hợp với thế giới của họ, thế giới của chồng cô và những người bạn giàu có.

- Để em đi.

- Anh không thể. Anh yêu em.

Hắn hôn lên má cô, lau khô những hàng nước mắt. Cô đứng yên, thả mình trong vòng tay hắn, trong nụ hôn quay cuồng, trong tình yêu mà hắn vừa trao cho cô. Cô có nghe nhầm ? Anh yêu em...

Hắn kéo cô về phía bàn, để cô ngồi bên hội bạn và Gilly, còn mình thì bước về phía ban nhạc, nói gì đó với họ rồi ngồi xuống bên cây piano

- Xin chào tất cả mọi người- hắn nói để thu hút sự chú ý của tất cả khách trong bar.

- Tôi mới cưới vợ

Cả bar ồ lên sau câu nói ấy, lác đác có ai đó vỗ tay.

- và tôi muốn tặng bài hát này cho vợ tôi

Hắn hát, từng lời, chỉ dành riêng cho cô, từng nốt nhạc, chỉ dành riêng cho cô.

Another day

Without your smile

Another day just passes by

But now I know

How much it means

For you to stay

Right here with me

...

I wanna grow old with you

I wanna die lying in your arms

I wanna grow old with you

I wanna be looking in your eyes

I wanna be there for you

Sharing in everything you do

I wanna grow old with you.

Hắn kết thúc, cả bar rộ lên những tiếng vỗ tay, chờ cho tất cả lắng xuống, hắn tiếp

- Hôm nay, tôi cũng muốn nói với cô ấy rằng tôi yêu cô ấy... Phương, anh yêu em.

Bar lại rộ lên một lần nữa, cô quá bất ngờ, chỉ biết ngồi im đón nhận tất cả, sự ồn ào, những ánh mắt, tình yêu và hạnh phúc.

Hắn nhắc bổng cô lên từ khi họ vào thang máy của chung cư. Cô quàng hai tay ôm lấy cổ hắn, thi thoảng cô lại có cảm giác tóc cô rủ lên vai hắn, môi cô chạm vào cổ hắn. Tầng 3, lần đầu tiên họ thấy nó thật là cao.

Hắn đặt cô xuống giường, vội vàng với những chiếc cúc áo sơ mi của mình, rồi lại vội vàng hôn cô. Cô giữ hắn lại, nhìn vào mắt hắn.

- Em cũng yêu anh.

Em cũng yêu anh, những tiếng ấy cô đã chờ bao lâu để nói, không phải em yêu anh mà là em cũng yêu anh.

Cô đã yêu và được yêu, tình yêu làm cô tự tin và bạo dạn hơn bao giờ hết. Cô trở mình, ngồi trên người hắn, tháo thắt lưng của hắn dễ dàng như nó là của cô vậy. Cô bám một tay vào những bắp thịt, tay kia trườn trên những cơ ngực và bụng rắn rỏi của hắn. Cô hôn, bằng tất cả sức mạnh của đôi môi, của đầu lưỡi, tất cả sức nặng của cơ thể mình.

Hắn chồm dậy như một cơn lốc cạn Hoa Kỳ, cơn lốc luôn muốn quán phăng tất cả những gì cản đường đi của nó. Không ai có thể chống lại được sức mạnh của tự nhiên, cả cô và hắn. Cơn lốc không bao giờ muốn dừng lại, còn cô, cô để nó cuốn đi, vào cùng tâm bão, nơi đầy sấm chớp, đầy rung giật...

Truyện của tôi xin được kết thúc ở đây, nhưng câu chuyện của họ có thể vẫn còn tiếp diễn, biết đâu Gilly sẽ vẫn yêu nam nhân vật chính của chúng ta đến khi nào cô ấy có thể, biết đâu cô ấy lại đang chờ đến lúc họ ly hôn, còn Vũ, liệu có để mình yêu nữ nhân vật của chúng ta, hay sẽ kìm nén tình cảm của mình; liệu anh có còn luôn nghi ngờ những phụ nữ quanh anh, hay sẽ đi tìm một tình cảm chân thành??? Mình tôi không thể trả lời hết được những câu hỏi đó, nhưng tôi dám chắc là hai nhân vật chính của chúng ta đã vượt được qua những hiểu lầm để yêu nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-chong-giau>